

"Eğer iman hayata hayat olsa, o vakit hem geçmiş, hem gelecek zamanlar imanın nuruyla ışıklanır ve vücut bulur..." cümlesini nasıl anlamalıyız?

İman, hakikati hali insana gösteren bir nurdur. Şayet iman nuru insanın olaylara bakışında rehber olmaz ise, olayların manasını ve hakikatini kavrayamaz.

Mesela, **inkar ve küfür nazarında** ölüm bir hiçlik ve yokluktur. Zamanın akıp gitmesi, varlıkları yokluk derelerine yuvarlayan dehşetli bir sel gibidir. **Geçmiş**, varlıkların yokluk mezarlığı hükmündedir. **Gelecek ise**, karanlık ve insanın başına ne musibetler getireceği bilinmeyen bir endişe noktasıdır.

İman nazarında ise, ölüm, saadeti ebediyenin başlangıcı, daimi bir memlekete açılan bir kapı hükmündedir. **Zamanın akıp gitmesi ise**, askerlikteki terhis gibi, vazifesini bitiren, manasını gösteren varlık aleminin kararlı ve daimi bir memlekete, yani vatani aslileri olan cennete gitmek için bir vasıta ve araçtır.

Aynı şekilde, **imanının nazarında geçmiş**, yokluk kuyusu değildir. Hiçbir mahluk, varlıktan sonra ebedi hiçliğe gitmiyor. **Gelecek ise**, karanlık ve insana endişe üreten bir nokta değil, tam tersine, vazifesini bekleyen ve varlık alemine çıkmayı bekleyen plan ve programlarla doludur. İşte imanın nuru ve bakış açısı, olayların ve nesnelere hakikati halini ve gerçekliğini, insanın nazarına takdim ediyor. İmanın nur ve ışık olması bu manadadır.